

ÎNCHEIERE

02 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul societății comerciale „Amax-Comerț” societate cu răspundere limitată, avocatul Igor Topală,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea comercială „Amax-Comerț” societate cu răspundere limitată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016

c o n s t a t ă :

La 29 aprilie 2013 societatea comercială „Amax-Comerț” societate cu răspundere limitată (în continuare – „Amax-Comerț” SRL) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău (în continuare – IFS pe mun. Chișinău) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, în perioada 21 ianuarie – 22 ianuarie 2013, a fost efectuat un control fiscal la sediul „Amax-Comerț” SRL.

Notează că, respectivul control a fost efectuat prin metoda verificării documentare prin contrapunere a relațiilor economico-financiare cu societatea cu răspundere limitată „Construct Confort” (în continuare – SRL „Construct Confort”) pentru perioada 01 decembrie 2011 – 30 noiembrie 2012.

Afirmă că, în urma controlului fiscal efectuat, a fost emisă decizia nr. 200/p/1 din 22 martie 2013 prin care au fost micșorate pierderile fiscale pentru perioada decembrie 2011, mai-iulie 2012 cu 188861 de lei, s-a calculat majorări de întârziere în sumă de 12419 lei, s-a aplicat amendă în sumă de 56658 de lei conform art. 262 alin.(4) din Codul fiscal și amendă conform art.257 alin.(1) din Codul fiscal, pentru întocmirea neconformă a Declarației privind TVA pentru luna decembrie 2011, mai-iulie 2012 în sumă de 800 lei.

Menționează că, a înaintat contestație împotriva deciziei, iar IFS pe mun. Chișinău la data de 22 februarie 2013 a emis decizia nr. 19/p/1 pe marginea

contestației, prin care s-a dispus prelungirea termenului de examinare a contestației cu 30 de zile.

Sușține că, nu i s-a adus la cunoștință răspunsul la contestație în interiorul termenului prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, fapt ce l-a determinat să se adreseze cu cerere de chemare în judecată cu privire la anularea deciziei IFS pe mun. Chișinău nr. 200/p/1 din 22 martie 2013.

Menționează că, argumentele descrise în actul de control și în decizia menționată precum că, societatea a încălcat prevederile art.8 pct.2) lit.c), lit.e), art.10 alin.(1) art.102 alin.(1) din Codul fiscal, ca fiind incorecte și nefondate, deoarece cheltuielile suportate pentru perioada verificată au fost deduse și atribuite la deduceri în scopuri fiscale conform documentelor primare și de strictă evidență conform prevederilor Legii nr.113 din 27 aprilie 2007 contabilității, în baza actelor de îndeplinire a lucrărilor, proceselor-verbale, foilor de parcurs și a facturilor fiscale prezentate de către agenții economici cu care societatea a colaborat.

Afirmă că, „Amax-Comerț” SRL nu a diminuat impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător pentru perioada decembrie 2011, mai-iulie 2012 cu 188861 de lei.

Consideră că, prin acțiunile IFS pe mun. Chișinău a încălcat prevederile art.231, art.239 din Codul fiscal, adică acesta urma mai întâi de toate să stabilească dacă în acțiunile „Amax-Comerț” SRL există componența încălcărilor fiscale imputate ori temeiul tragerii la răspundere fiscală.

Solicită anularea deciziei pârâtului nr. 200/p/1 din 22 martie 2015 asupra cazului de încălcare fiscală comisă de „Amax-Comerț” SRL.

Prin hotărârea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 24 februarie 2015 s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul nu a prezentat probe concludente și pertinente celor invocate care să demonstreze incorectitudinea acțiunilor funcționarilor fiscali la aplicarea legislației și emiterea deciziei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016 s-a respins apelul declarat de „Amax-Comerț” SRL și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 24 martie 2016, reprezentantul „Amax-Comerț” SRL, avocatul Igor Topală a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor inferioare cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, atât decizia instanței de apel cât și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, deoarece instanțele inferioare au interpretat eronat legea precum și a aplicat greșit normele de drept material.

Menționează că, instanțele inferioare și-au argumentat poziția limitându-se la transcrierea articolelor din Codul fiscal la care a făcut referire intimatul fără a argumenta motivele și concluziile sale.

Invocă faptul că, argumentele expuse în decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe precum că, „Amax-Comerț” SRL a încălcat prevederile art.101 alin.(1) art.102 alin.(1) din Codul fiscal prin atribuirea neîntemeiată în cont a TVA, fapt ce a condiționat diminuarea TVA spre plată la buget în mărime de 188861 de

lei sunt neîntemeiate, deoarece operațiunile economice cu SRL „Construct Confort” au fost efectuate în baza documentelor confirmative.

De asemenea, în susținerea pretențiilor sale a prezentat o decizie a Curții Supreme de Justiție pe o cauză pretinsă a fi similară speței date.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen în condițiile în care din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele inferioare și-au argumentat poziția limitându-se la transcrierea articolelor din Codul fiscal la care a făcut referire intimatul fără a argumenta motivele și concluziile sale, nu pot fi reținute, deoarece instanțele inferioare, făcând referire la legislația fiscală, au examinat circumstanțele date prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, dând o apreciere justă acestor împrejurări. Mai mult, articolele citate din Codul fiscal în actele judecătorești de dispoziții recurate sunt relevante speței, totodată face claritate în privința noțiunii de contribuabil - subiect al impunerii.

Alegațiile invocate de recurent precum că, „Amax-Comerț” SRL nu a încălcat prevederile art.101 alin.(1) art.102 alin.(1) din Codul fiscal la trecerea în cont a TVA, poartă un caracter declarativ or, din actul administrativ contestat rezultă că, în perioada supusă verificării agentul economic nu a dispus de muncitori pentru executarea lucrărilor și nu s-a stabilit executarea lucrărilor respective de către alți subantreprenori, persoane terțe, fapt ce denotă că, sumele TVA trecute în cont nu constituie TVA aferentă serviciilor/lucrărilor efectuate/procurate.

Totodată, circumstanțele de fapt abordate în decizia anexată la cererea de recurs nu sunt similare celor reținute în prezenta pricină, respectiv nu poate avea efectele puterii lucrului judecat.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul societății comerciale „Amax-Comerț” societate cu răspundere limitată, avocatul Igor Topală ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă,

completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul societății comerciale „Amax-Comerț” societate cu răspundere limitată, avocatul Igor Topală se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan